

[Valdemar Thomsen.]

vilde blive behandlet ens i de forskellige Politikredse, og det er altsaa saare langt fra Tilfældet.

Det er meget godt, at der gennem Bemyndigelseslovgivning kan handles og handles hurtigt, men det er jo knap saa godt, naar Hastværk bliver til Lastværk, og det har man ærlig talt Indtryk af at det bliver, naar Rigsdagen, som det nu sker i dette Tilfælde, med sit grundige Kendskab til de praktisk forekommende Vanskeligheder, skubbes til Side for et Kontorstyre, der, selv om Viljen maaske er den allerbedste, savner Forudsætninger for at bedømme de mange forskellige Forhold; og saa meget er jo sikkert, at Verden tager sig lidt anderledes ud set fra et Kontorvindue end fra Pladsen, hvor det foregaar, og hvor Rigsdagens Medlemmer til daglig færdes. Et bureaukratisk Styre vil altid savne det friske Initiativ, og det kan vel ingen Skade være at faa det fastslaaet nu ved Overgangen fra et Demokrati til Bureaukrati. Regeringen — det gælder navnlig den højtærede Handelsminister — kan jo nu efter de Bemyndigelser, der er givet, skalte og valte efter Forgødtbefindende. Ofte er det paakrævet, det maa indrømmes, at udstede Bekendtgørelser med kort Varsel, men i mange Tilfælde vil sikkert en grundigere Overvejelse være paa sin Plads, og naar der er Tid til saadanne Overvejelser, ja, saa forekommer det mig, at saa kunde man ogsaa uden at skade den højtærede Ministers Prestige gennemføre det nødvendige som Love med den sædvanlige grundige og alsidige Behandling i Tingene. Med den Magtfordeling, som vi for Øjeblikket har i Folketing og Landsting, er der for øvrigt ikke det mindste i Vejen for, at Regeringen, hvis den mener det er paakrævet, i Løbet af ganske faa Timer kan gennemføre det, som den nu udsteder som Bekendtgørelse.

Det kan i alt Fald kun føre til Utilfredshed i Befolkningen med de vidt forskellige Afgørelser, der træffes i parallelle Tilfælde. F. Eks. kan Sogneraadsformændene i een Politikreds alle, uden Hensyn til, om de har Anvendelse for det, faa Brugstilladelse til at køre med Automobil, medens der i Nabokredse gives blankt Afslag ogsaa i Tilfælde, hvor Sogneraadsformanden meget vanskeligt kan overkomme det ham paa-lagte Arbejde, naar han ikke maa benytte sin Vogn. Jeg kender personligt en Sogneraadsformand i en stor bymæssigt bebygget Kommune, som, endskønt han har 5 km til Administrationsbygningen, og endskønt Kontormanden var indkaldt til Sikrings-

styrken, alligevel fik Afslag paa gentagne Ansøgninger om Brugstilladelse. Til yderligere Oplysning for den højtærede Handelsminister om det uholdbare tjener, at Sognefogderne i een Kreds overhovedet ikke kan faa Tilladelse til at køre, medens deres Kolleger i Nabokredsen alle kan faa Tilladelse. En af disse mere heldige fortalte mig i Forgaars, at han fik mere Benzin tildelt, end han var i Stand til at bruge. Og med Hensyn til os Rigsdagsmænd for nu at nævne et meget nærliggende Eksempel, da har de, der bor lidt afsides, ingen Vanskeligheder i visse Politikredse med at faa et Par Draaber Benzin, hvorimod det i andre Kredse slet ikke lader sig gøre.

Slige Tilfældigheder, som jeg her har fremdraget, er for mig et Bevis paa, at det langt fra klapper, som det skal, og det kan let, hvis ikke Forholdene rettes, faa kedelige Konsekvenser. Det er i alt Fald i fuldt Alvor, at den Sogneraadsformand, som jeg her har omtalt, erklærede, at han, hvis ikke han fik Brugstilladelse til sin Vogn, hverken vilde eller kunde fortsætte som Formand. Slet saa slemt gaar det vel ikke med Rigsdagsmændene, og det har sikkert endda mindre at betyde, navnlig hvis Meningen er, at alle Afgørelser af Betydning skal træffes paa Kontorer her i København. Men hvorefter alting er — det benytter jeg Lejligheden til at sige til Handelsministeren —, der maa sørges for, at der hurtigst muligt tilgaa Politiet saadanne Direktiver, at Publikum kan blive behandlet nogenlunde ens i de forskellige Politikredse. Sker det ikke, er jeg bange for, at Befolkningen straks fra Starten vil faa en stærk Mistro til det nye Bureaukratis Evne og Vilje til at dele Sol og Vind lige.

Der er et andet Omraade, jeg nu, da Lejlighed gives, føler Trang til at sige et Par Ord om, det er Muligheden af at komme ind paa en mere rationel og retfærdig Fordeling af den forhaandenværende Benzin. Jeg kan ikke, maa jeg sige, se nogen Mening i, at man f. Eks. her i København — og det er ofte helt unge Mennesker, det drejer sig om — har Adgang til at brænde al den Benzin, de finder for godt, selv om Spørgsmålet løber lige ved Siden af den Vej, der befares, og det sker samtidig med, at gamle og halvgamle Mennesker i afsides liggende Egne maa lade Fordvognene staa og ad mørke opbløede Veje forsøge at trampe Cyklen igennem til deres Bestemmelsessted. Naturligvis kan de, hvis de ellers har Raad til det og har Telefon — det er nu ikke altid Tilfældet —, rekvirere en Bil fra den nærmeste By, som Regel med